

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **O. P.**, zast. Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem, se sídlem Jana Zajíce 36, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 1. 2008, č. j. 60 Az 128/2006 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla pro chybějící a na výzvu soudu nedoplněné náležitosti odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2006, č. j. OAM-1272/VL-20-01-2006.

Krajský soud v Ostravě v napadeném usnesení uvedl, že žaloba nesplňuje náležitosti podle § 71 odst. 1 písm. d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce v žalobě cituje ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ale správnímu rozhodnutí

nevytýká žádnou konkrétní vadu vztahující se k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, v jehož smyslu žalovaný o žádosti žalobce rozhodl. Soud proto usnesením ze dne 7. 11. 2007 vyzval žalobce podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad žaloby v přiměřené lhůtě a žalobce poučil, jak má vady odstranit. Usnesení v překladu do arménského jazyka bylo žalobci doručeno dne 12. 12. 2007. Žalobce ve stanovené lhůtě nereagoval a vady svého podání neodstranil. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod a vzhledem k uplynutí prekluzivní lhůty uvedené v § 71 odst. 2 s. ř. s. se tento nedostatek stal vadou neodstranitelnou. Současně se jedná o vadu, pro kterou nelze v řízení pokračovat a soud proto řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. řízení o podání žalobce ze dne 22. 11. 2006 odmítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost, koncipovanou a také výslovně formulovanou jako kasační stížnost proti rozsudku, kterým soud zamítl žalobu. Odvolává se přitom na důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., s tím, že toliko obecně konstatuje, že Krajský soud v Ostravě posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem, a dále, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a projednání věci u Krajského soudu v Ostravě, kdy uvedený soud, podle názoru stěžovatele, projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Žádné jmenovité skutkové či právní vady stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s napadeným usnesením a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda v předchozím řízení byly dány důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, přichází v úvahu toliko důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

Takovou nezákonnost však Nejvyšší správní soud v napadaném rozhodnutí neshledal.

Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel podal dne 23. 11. 2006 proti shora označenému rozhodnutí žalovaného jen obecně formulovanou žalobu, v níž nesouhlasil se zamítnutím jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné. Obecně namítal porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, s tím, že správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval a pochybil v aplikačním procesu tím, že nepodřadil faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v § 12 zákona o azylu. Uvedl, že má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. pro doplňkovou ochranu ve smyslu § 14 a zákona o azylu. Tvrdil, že skutečnosti jím uváděné jsou podřaditelné ustanovení § 12 zákona o azylu, a odkázal na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k jeho žádosti o udělení azylu a který má k dispozici žalovaný. Krajský soud tento obsah žaloby vyhodnotil jako neprojednatelný, a jak bylo shora uvedeno, usnesením ze dne 7. 11. 2007 vyzval žalobce podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad žaloby v přiměřené lhůtě a žalobce poučil, jak má vady odstranit. Usnesení žalobci zaslal v překladu do arménského jazyka. Žalobce ve stanovené lhůtě nereagoval a vady svého podání neodstranil. Soud poté dospěl k závěru, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, jedná se o vadu, pro kterou nelze v řízení pokračovat, a proto podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. řízení o podání žalobce ze dne 22. 11. 2006 odmítl.

Problematikou dostatečnosti náležitostí žaloby se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně již několikrát, a vždy kladl důraz na to, že vymezení důvodů (žalobních bodů), z jakých žalobce žalobu podává, vždy musí být dostatečně určité. Ostatně i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58) plyne, že: *Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*

V případě, že žaloba nesplňuje požadavky na uvedení žalobních bodů (jako je tomu v projednávané věci), předseda senátu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek

pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být stěžovatel ve výzvě poučen.

V posuzované věci byl stěžovatel řádně vyzván k odstranění vad žaloby a byl současně poučen o následcích nerespektování takového požadavku, přesto však vytýkané vady v soudem stanovené lhůtě neodstranil. Za této situace nezbylo Krajskému soudu v Ostravě než řízení o žalobě podle § 46 odst. 1 písm. a) odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že Krajský soud v Ostravě postupoval správně, pokud žalobu odmítl. Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě v této věci.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu